

Lisa to chvíli vstřebávala. Kruci, kdyby nebylo toho nákupu, o který jsem ji žádala, měla bych teď klid. Jenomže zvýšená objednávka jídla se u Lisy, která mi často nakupovala běžné potraviny a zavázela je domů, neobešla bez povšimnutí. A protože mi za ty dva roky, co tu bydlím, dělala nákupy často, ví, co a kolik si objednávám. A teď se můj seznam lišil od běžného. To bylo divné. „Ale proč čekal šest měsíců, než ti jejich člověk zavolal? Je pravda, že je tu špatný signál, ale přesto... ŠEST měsíců!“ vykřikla nevěřicně. „Není to moc?“

Chápavě jsem pokývala hlavou. „Vím, co tě zaráží. Ale on mi to vysvětlil,“ nadechla jsem se a začala vysvětlovat. „Po Amandině smrti se žádná závěť nehledala, proč taky? Nečekala, že zemře. Po její smrti se prý Elise dostala do péče svých prarodičů, což bylo pochopitelné, protože si všichni mysleli, že jsou její nejbližší příbuzní. Nikdo nevěděl, že má Amanda sestru. Nikomu o mně neřekla.“

Nemusela jsem Lise vysvětlovat svoji rodinnou historii, protože ji ode mě už znala. Lisa byla dobrá kamarádka a také moje fanylnka. Ale nejvíc jsem si u ní cenila, že uměla držet jazyk za zuby. Kromě její dcery ve městě nikdo nevěděl, že mám na svém kontě už deset bestsellerů. A vzhledem k tomu, že jsem psala pod pseudonymem, to nebylo těžké utajit. Jen Lisa to věděla. Protože jsem se kvůli mé agentce, která je velice tvrdohlavá a přesvědčivá (otravná), zúčastnila jediné autogramiády. V den mého příjezdu do města mě Lisa poznala. Naštěstí chápala, že chci mít klid, a pomyšlení, že je s dcerou jediná, kdo o mně ví, jí dělalo dobře. Ale to by nikdy nahlas nepřiznala.

„Ona nikomu neřekla, že tě při cestě do České republiky za matkou našla? Nikomu nepřiznala, že má mladší sestru?“ divila se Lisa. Byla to vitální černovláska. Asi o hlavu vyšší než já a mnohem přívětivější.

Zavrtěla jsem hlavou. „Zdá se, že nikomu neřekla, že nějakou cestu za matkou podnikla. Co jsem pochopila od toho právníka,

tak Eliseiným prarodičům namluvila, že jede na dovolenou bez dcery.“

„Ten chlap toho nějak moc ví,“ divila se.

„No ano, je to rodinný právník a prý přítel, nebo co. No, a právě on dostal za úkol projít nějaké písemnosti po Amandě. Nečekali, že to bude něco důležitého, tak mu to dali až teď. A ejhle, závěť.“

„Museli být v šoku. Hlavně Elise.“ Sama byla matkou šestnáctileté slečny. Jmenovala se Eve a měla jsem ji ráda. Byla to moc hodná a veselá dívka. „A jak jsem pochopila, udělali ti Hanlonovi nabídku.“

„Ano, že prý když se Elise vzdám, zaplatí mi. Ukázalo se, že jsou velmi bohatí.“

„Ale to ty taky,“ uchechtla se.

„Ale to oni nevědí. Vidí ve mně holku, co bydlí ve starém srubu,“ odvětila jsem.

„No dobře, ale to nevysvětluje, proč si ji sem chceš vzít.“ Mé rozhodnutí jí nedávalo smysl, protože mě dobře znala. „Já myslela, že tu nikoho nechceš. Nikdo se neodvážil sem ani vkročit. Navíc, ti boháči budou dělat potíže. Oni se jí jen tak nevzdají,“ prorokovala Lisa.

Opřela jsem se do opěradla své kožené židle. „Ano, to už mi stihli taky říct. Její dědeček mi včera zavolal. Nehodlá se s tou závětí smířit a okamžitě prý podstoupí právní kroky, aby mi byla odebrána z péče. Což jsem čekala.“

„Cos mu na to řekla?“ zeptala se zvědavě.

„Ať mi nechá vzkaz na záznamníku.“ Žádný nemám.

Lisa se na mě zašklebila. „Bylas uprostřed psaní?“

„Přesně!“ rozhodila jsem rozhořčeně rukama. „Ty mě chápeš!“ Znechuceně jsem se ušklíbla. „On ne.“

„Ajaj.“

„No, ale to je teď jedno. Nechci ji tu mít napořád. Jen na čas,“ řekla jsem neurčitě. Sama jsem nevěděla, co se tu bude dít.